

Arrest

nr. 347 272 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2025 met refertenummer 124975.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 juni 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

1.2. Op 13 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2024 werd ingediend door:

Naam: S. (..)
Voorna(a)m(en): K. (..)
Nationaliteit: Guinee
Geboortedatum: (..)1979
Geboorteplaats: Conakry
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vijfde keer gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner V. P. I. (..) (RR: xxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de huidige aanvraag legt betrokkene eigenlijk dezelfde stukken voor als bij de aanvraag dd 24.10.2023 – geweigerd middels bijlage 20 dd 17.04.2024. De stukken werden evenwel geactualiseerd qua datum:

- Betrokkene: arbeidsovereenkomst G. I. M. (..) vzw en loonfiches
- Betaalattest Federale Pensioendienst voor periode 05/2023 tot 04/2024
- Bewijs overschrijving pensioen mei 2024, inclusief vakantiegeld
- Bewijs overschrijving pensioen juli 2024 (bedrag: 1.358,11 euro)
- Bankbewijs doorlopende opdracht van 700 euro maandelijks vanwege betrokkene aan referentiepersoon, ingaand dd 30.05.2024 – nieuw element

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023). Om die reden kan ook geen rekening gehouden worden met de maandelijkse bijdrage van 700 euro vanwege de betrokkene aan de referentiepersoon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de evaluatie van de bestaansmiddelen art 40ter VW erop gericht is om te bepalen of de referentiepersoon de betrokkene mee ten laste kan nemen, en niet omgekeerd.

Uit het recentste attest van de Federale Pensioendienst blijkt dat de referentiepersoon een nettopensioen heeft van 1.358,11 per maand. Indien we het vakantiegeld maandelijks er zouden bij optellen komen we op 1.455,77 euro per maand. Op basis van de voorgelegde documenten kan er opnieuw niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Immers, de bestaansmiddelen zijn niet minstens gelijk aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog, referentiepersoon blijkt zelfs geen bestaansmiddelen te hebben die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau voor een persoon met gezinslast onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Op welke wijze betrokkene zou kunnen voorkomen dat zijzelf en betrokkene ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk is dan ook niet duidelijk.

Wanneer de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient er overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Ook voor het uitvoeren van de behoefteanalyse dienen de bestaansmiddelen van betrokkene te worden uitgesloten, dit werd in betrokkenes dossier ook reeds bevestigd door de RvV in arrest 269 903 dd. 17.03.2022.

Betrokkene legt bij de huidige aanvraag geen stukken voor waaruit de vaste en variabele kosten kunnen worden afgeleid. In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat de bijlage 19ter dd 20.06.2024 wel degelijk opnam: "Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden".

Uit de behoefteanalyse op basis van de bij de vorige aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon maandelijks 933,93 euro aan vaste kosten heeft. Bovendien zijn de maandelijkse variabele uitgaves – zoals voeding, kledij, mobiliteit, verzekeringen, vrije tijdsactiviteiten - van de referent hier nog niet eens bijgerekend gezien hiervan geen bewijzen werden voorgelegd. Het staat vast dat bestaansmiddelen van

€ 1455,77 euro per maand veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico zouden lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet nog steeds niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het heeft geen enkele zin om keer op keer nieuwe aanvragen in te dienen om gezinshereniging met zijn referentiepersoon te bekomen. Het is niet aannemelijk dat mevrouw op haar leeftijd nog iets anders zou kunnen ondernemen of meer pensioenrechten zou kunnen opbouwen om zo tot een hoger pensioenbedrag te komen hetwelke minstens gelijk is aan het inkomstenniveau voor een persoon met gezinslast onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Desalniettemin dient de Dienst Vreemdelingenzaken de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een eventuele nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat verzoeker voorafgaandelijk wenst op te merken dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nu verweerder bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en bij het uitvoeren van de behoefteanalyse geen rekening houdt met verzoekers eigen inkomsten uit tewerkstelling en bovendien diens maandelijkse geldstortingen van 700 euro aan de referentiepersoon als zijn bijdrage in het huishouden.

2.1.2.

Dat, conform artikel 40ter Vw., de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat de referentiepersoon en dus het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet niet alleen een maandelijks pensioen maar ontvangt ook van verzoeker maandelijks geld welke door hem gestort worden op haar rekening als bijdragen in de lasten van het huishouden.

Het gezinsinkomen van de referentiepersoon ligt dan ook veel hoger dan dat waarmee door verweerder rekening werd gehouden.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de door de referentiepersoon ontvangen maandelijkse stortingen van 700 euro door verzoeker niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Deze gelden dienen immers mede om bij te dragen in het levensonderhoud van referentiepersoon.

Nochtans heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022 duidelijk gesteld dat verweerder bij het onderzoek van de aanvraag gezinshereniging met een Belg rekening moet houden met de inkomsten die de Belg op regelmatige en stabiele wijze ontvangt van een familielid, bv. via een domiciliëringsopdracht.

De Raad van State bestempelt deze inkomsten als ‘eigen’ bestaansmiddelen van de Belg, ook al zijn ze ontvangen van een familielid.

Voorts mag volgens de Raad van State de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze oordelen of de maandelijkse geldstortingen stabiel en regelmatig zijn, wat in casu het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag, aldus de Raad van State, de ontvangen geldstortingen niet als dusdanig uitsluiten als bestaansmiddel, enkel en alleen omdat ze afkomstig zijn van een ander gezinslid van de referentiepersoon die geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Een dergelijke uitsluiting zou immers de artikelen 40ter en 42 Vw. schenden.

De referentiepersoon heeft de betrokken bestaansmiddelen immers effectief ontvangen waardoor deze volgens de Raad van State 'eigen' bestaansmiddelen worden waarover de referentiepersoon vrij kan beschikken (RvS, 20 oktober 2022, nr. 254.820).

Immers, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Tenslotte oordeelde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn eerder arrest dd. 16 april 2024 in het dossier van verzoeker dat er rekening dient gehouden te worden met de ontvangen onderhoudsgelden.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt', schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon een hoger inkomen heeft dankzij de bijdrage van 700 euro in de kosten die verzoeker maandelijks doet.

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gehele inkomen waarover de referentiepersoon beschikt.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De onderhoudsbijdragen vanwege verzoeker, welke de referentiepersoon maandelijks ontvangt, kunnen dan ook een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

De ontvangen maandelijkse onderhoudsbijdragen kunnen dan ook niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42 Vw.

2.1.5.

Dat verweerder het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft en diende te oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen al haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden.

Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en ook geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf, die maandelijks geld stort aan de referentiepersoon als zijn bijdrage in het huishouden.

De vaste lasten van het gezin worden immers gedragen door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en worden dus mee gedragen worden door verzoeker zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin.

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en zijn inwonende gezinsleden, in casu het inkomen verzoeker en diens maandelijkse stortingen van 700 euro als bijdrage in de betaling van de maandelijkse vaste kosten en de maandelijkse variabele uitgaven.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de wettelijke partner en inwonende gezinsleden kunnen immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van verzoeker kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoeker die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

2.1.6.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoont kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

“(…) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoont met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(…) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwees in zijn arrest dd. 16 april 2024 terecht naar de vaststelling dat de Belgische Staat niet het stabiele en regelmatige karakter van de geldstortingen van de verzoeker aan de referentiepersoon heeft onderzocht in hoofde van de referentiepersoon zelf. De Belgische Staat heeft in zijn beslissing niet aangetoond op basis van welke rechtsregel het geoorloofd zou zijn om geldsommen, welke door verzoeker met een zekere regelmaat en stabiliteit worden gestort op de persoonlijke bankrekening van de referentiepersoon, uit te sluiten als bestaansmiddelen van de referentiepersoon in de zin van art. 40ter§2, tweede lid, 1° Vw. Evenmin heeft De Belgische Staat uiteengezet op welke wijze de voorwaarde dat

de bestaansmiddelenvereiste moet worden beoordeeld in hoofde van de gezinshereniger zelf, verhindert dat met dergelijke inkomsten rekening mag worden gehouden.

De Belgische Staat motiveerde in zijn beslissing niet op een afdoende waarom de geldstortingen van de verzoeker aan de referentiepersoon niet als diens persoonlijke bestaansmiddelen kunnen aangemerkt worden.

2.1.7.

Verweerder heeft nagelaten het stabiele en regelmatige karakter van de geldstortingen van de verzoeker aan de referentiepersoon te onderzoeken in hoofde van de referentiepersoon zelf.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

2.1.8.

Dat verzoeker voorts verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende : “(...) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.1.9.

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke de herkomst van bestaansmiddelen met een derdelander geen beslissend criterium is (HvJ, 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische Staat).

De bestaansmiddelen moeten dus niet noodzakelijk ‘eigen’ middelen zijn van de referentiepersoon, maar mogen van een derde afkomstig zijn.

Wel moeten de bestaansmiddelen steeds vast, regelmatig en voldoende zijn. Daartoe moeten lidstaten de individuele situatie van de referentiepersoon concreet analyseren en onderbouwen of de inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland.

Toegepast op gezinshereniging vindt het Hof van Justitie daarvoor o.m. de volgende elementen relevant:

- de (eventuele) familieband tussen de referentiepersoon en de verwant die bereid is hem financieel ten laste te nemen of bij te staan
- de aard en de bestendigheid van de inkomsten van de persoon die de referentiepersoon financieel ten laste neemt of bijstaat
- het (al dan niet) juridisch bindend karakter van een verbintenis van een derde of familielid, om de referentiepersoon financieel ten laste te nemen of bij te staan

In zijn conclusie bij arrest nr. C-302/18 stelt de advocaat-generaal dat informele en vrijwillige aangegane verbintenissen tot tenlasteneming meestal niet juridisch afdwingbaar zijn, omdat

- ze op elk moment herroepen kunnen worden
- de looptijd en het bedrag van de verbintenis onvoldoende nauwkeurig en concreet zijn

Volgens de advocaat-generaal zijn wel bestendig en continu : alimentatierechten en inkomsten in het kader van een huwelijksvermogensstelsel. Dit zijn afdwingbare schuldvorderingen, zodat de lidstaten redelijkerwijs kunnen uitsluiten dat het familielid een last wordt voor de sociale bijstand (concl. adv-gen. Bij HvJ, 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische Staat, §§ 72-79).

Dat deze rechtspraak naar analogie kan toegepast worden op gezinshereniging met een Belg, minstens rekening dient gehouden te worden met de visie van het Hof van Justitie aangaande alimentatierechten.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“(..)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het niet door verzoeker betwist wordt dat het maandelijks pensioen van de referentiepersoon lager ligt dan de 120% van het geïndexeerde bedrag bedoeld in artikel 14 §1-3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er werd derhalve een behoefteanalyse door het Bestuur uitgevoerd.

De bestreden beslissing, waarin gemotiveerd werd omtrent verzoekers eigen inkomen, luidt als volgt:

“(..)

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023). Om die reden kan ook geen rekening gehouden worden met de maandelijks bijdrage van 700 euro vanwege de betrokkene aan de referentiepersoon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de evaluatie van de bestaansmiddelen art 40ter VW erop gericht is om te bepalen of de referentiepersoon de betrokkene mee ten laste kan nemen, en niet omgekeerd.

“..”.

Een behoefteanalyse werd doorgevoerd en er werd aangetoond dat het onmogelijk is om met het maandelijks inkomen van 1.455,77€ (vakantiegeld inclusief) te leven gelet op het feit dat de maandelijks vaste lasten reeds 933.33€ bedragen, waarbij de maandelijks variabele kosten niet werden meegerekend bij gebrek aan bewijzen dienaangaande. Het Bestuur kon dus op redelijkerwijze besluiten dat het onmogelijk is om van een maandelijks inkomen a rato van 1.455,77€ met twee op een waardige manier van te kunnen leven.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan en weerlegt de motivering van het Bestuur op generlei wijze.

Verzoekers beschouwingen over eigen inkomsten zijn niet dienstig, daar het Bestuur enkel rekening moet houden met de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

Verwerende partij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State met nr. 269 903 dd. 17.03.2022 waarin werd geoordeeld als volgt:

“De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf. (...) Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder.”

Uit dat arrest blijkt duidelijk dat enkel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de behoefteanalyse.

Daarnaast wijst de Raad van State er ook op dat de bestaansmiddelenvoorwaarde enkel geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Verzoeker maakt met zijn betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate verzoeker die elementen inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling daarvan niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij toont evenmin aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben alvorens de bestreden beslissing te nemen, waardoor voldaan is aan de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker toont verder niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing.

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zoals in casu van toepassing in de versie sinds de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024), luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(..)”

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 2° en 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de wettelijk geregistreeerde partner van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing dat: *“(.) de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 20 juni 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer bewijzen van haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit in het verzoekschrift en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

In arrest nr. 38/2026 heeft het Grondwettelijk Hof zijn beoordeling wel beperkt tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11

van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), doch en voor zover dit *in casu* dienstig is kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St.* Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St.* Kamer 2024-2025, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State maar gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin de rechtspraak van de Raad van State ook ter sprake kwam (B.7.1. en B.7.2.) is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° en artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schendt. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

2.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middelen(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER